

Holloman Spooks

Αρχικά γνωστό σαν Alamogordo Army Air Field, η εγκατάσταση μετονομάστηκε στις 13 Ιανουαρίου 1948 σε Holloman Air Force Base τιμώντας τον συνταγματάρχη George V. Holloman, ένα πρωτοπόρο στην έρευνα κατευθυνόμενων πυραύλων. Η βάση βρίσκεται στην κοιλάδα Τουλαρόσα του Νέου Μεξικού, ανάμεσα στις οροσειρές του Σακραμέντο και του Σαν Ανδρέας, πολύ κοντά στο Κέντρο Πυραυλικών Δοκιμών White Sands, που είναι και το μεγαλύτερο του είδους στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Πολύ πριν το Detachment 1 (DET1) της 82ης τότε TATS εγκατασταθεί εδώ, η Holloman AFB είχε γράψει τις δικές της λαμπρές σελίδες δόξας στην αεροπορία, την πυραυλοκίνηση και τα κατευθυνόμενα βλήματα, καθώς εδώ έγιναν οι περισσότερες σχετικές δοκιμές τις δεκαετίες του '50 και '60. Η σκηνή άλλαξε με την άφιξη, τον Ιούλιο του 1968, της 49ης Tactical Fighter Wing με F-4, μονάδα που το 1977 μετέπεσε σε F-15 Eagle, μια από τις πρώτες της USAF. Το 1992 η βάση έγινε και πάλι το επίκεντρο της προσοχής, καθώς το απόρρητο ακόμη τότε F-117A Nighthawk έδρευε πλέον εδώ. Την 1η Μαΐου 1996 η Holloman AFB δέχθηκε μια ξένη «εισβολή», καθώς η Luftwaffe μετέφερε εδώ την προκεχωρημένη εκπαίδευση των F-4F, ενώ από τον Μάρτιο του 1996 είχε φτάσει και το πρώτο κλιμάκιο γερμανικών Tornado. Τις τρεις τελευταίες δεκαετίες κύρια αποστολή του DET1 είναι να προσφέρει Αεροπορικούς Στόχους Πλήρους Μεγέθους (FSAT) για τις ανάγκες του White Sands Missile Range, υποστηρίζοντας όλα τα προγράμματα έρευνας και αξιολόγησης του υπουργείου Άμυνας. Έτσι το DET1, διαθέτοντας αυτονομία επιχειρήσεων και χρηματοδότησης, έχει παίξει σημαντικό ρόλο σε μια ποικιλία προγραμμάτων εξέλιξης αντιαεροπορικών πυραυλικών συστημάτων, συμπεριλαμβανομένων των MIM-72 Chaparral, MIM-23 HAWK, MIM-104 Patriot και πολλών άλλων ακόμη.

Σήμερα το DET1 χρησιμοποιεί αποκλειστικά QF-4 στο ρόλο του FSAT, έχοντας αποκτήσει τα πρώτα αεροσκάφη του τύπου στις 18 Δεκεμβρίου 1996,

διαθέτοντας ανά πάσα στιγμή 15-24 αεροπλάνα του τύπου, κάτι που εξαρτάται κυρίως από το πλήθος και το μέγεθος των προγραμμάτων που εξελίσσονται στο White Sands Missile Range. Εδώ, αντίθετα με την μπτρική 82η στην Tyndall, δεν χρησιμοποιούνται στόχοι υπό κλίμακα (SSAT), καθώς ο αμερικανικός στρατός δεν έχει την ανάγκη τέτοιων υπηρεσιών.

Από τις 2 Δεκεμβρίου 2003 διοικητής του DET1 είναι ο αντισμήναρχος Charles «Tuna» Hainline (Σημ. 3). Εκτός από τον διοικητή και τον αξιωματικό επιχειρήσεων, το υπόλοιπο προσωπικό του DET1 προέρχεται κυρίως από αποσπάσεις μικρής διάρκειας από διάφορες στρατιωτικές μονάδες, και πολίτες (πολλοί από αυτούς συνταξιούχοι στρατιωτικοί) που εργάζονται βάσει συμβολαίου με την Lockheed Martin, που υποστηρίζει αυτό το κομμάτι του προγράμματος. Η εμπλοκή εταιρειών στο πρόγραμμα των μη επανδρωμένων αεροσκαφών-στόχων ανάγεται στα πρώτα χρόνια της προσπάθειας και δεν έχει σταματήσει έκτοτε. Σήμερα η Lockheed Martin έχει την ευθύνη για τη διαθεσιμότητα των αεροσκαφών, φροντίζει για τη συντήρηση, ενώ προσφέρει τους πιλότους αλλά και τους ελεγκτές για τις μη επανδρωμένες επιχειρήσεις. Τις ημέρες της επίσκεψής μας υπήρχαν δύο πιλότοι στο DET1, ο Jeff Ault και ο Mark Perkins. Ο πρώτος ήταν εκπαιδευτής T-38 πριν αρχίσει να πετά F-4, συγκεντρώνοντας στη συνέχεια περισσότερες από 3.000 ώρες στον τύπο και συνεχίζοντας σήμερα να «ακτινίζει» αυτή την εμπειρία. Ο δεύτερος πετούσε T-33 και μετά F-106 πριν αποστρατευτεί, ενώ αργότερα σαν ιδιώτης πλέον πετούσε E-9 από την Tyndall υποστηρίζοντας τις εκεί επιχειρήσεις, πριν μετατεθεί στην Holloman και αρχίσει να πετά Phantom. Μαζί με τους δύο στρατιωτικούς πιλότους του DET1 πετά περίπου δύο φορές την εβδομάδα.

Το κλιμάκιο DET1 διαχειρίζεται όλες τις επιχειρήσεις του στόλου των QF-4 και επιβλέπει το συμβόλαιο που υφίσταται μεταξύ Lockheed Martin και USAF για τον σκοπό αυτό. Έτσι αποτελεί το νέο πρότυπο για την αμερικανική αεροπορία, πολύ κοντύτερα σε μια εταιρεία παρά μια στρατιωτική μονάδα. Πάρτε για παράδειγμα το γεγονός ότι από τους 26 ανθρώπους

Στις αποστολές πετούν συνήθως δύο αεροσκάφη NULLO πάνω από την περιοχή της δοκιμής, με το δεύτερο να δρα σαν εφεδρικό.

